

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	statement-מימרא ◊ קושיא- challenge ^ שאלה- question ! תירוץ- answer proof-ראיה
מקרא-key:	

סנהדרין-כהן גדול		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
חולין וחולצין כו'.												■	יח: <
קא פסיק ותני לא שנא מן האירוסין, ולא שנא מן הנישואין.												◊	יח:
בשלמא מן הנישואין - הי עשה ולא תעשה, ואין עשה דוחה לא תעשה ועשה, אלא מן האירוסין, אמאי? יבא עשה וידחה לא תעשה												◊	יח:
גזירה ביאה ראשונה אטו ביאה שניה.												!	יט. <
אם קדמו ובעלו ביאה ראשונה - קנו, ואסור לקיימן בביאה שניה.	תניא נמי הכי:											■	יט.
מת לו מת כו'.												■	יט. <
(שמות כ"א) ומן המקדש לא יצא - לא יצא עמהן, אבל יוצא הוא אחריהן, כיצד? הן נכסין והוא נגלה, הן ניגלין והוא נכסה.	תנו רבנן:											◊	יט.
ויוצא עד פתח כו'.												■	יט. <
שפיר קאמר רבי יהודה												◊	יט.
אי הכי מביתו נמי לא אלא הכי קאמר: מן המקדש לא יצא - מקדושתו לא יצא, וכיון דאית ליה הכירא - לא אתי למינגע.	אמר לך רבי מאיר:											!	יט. <
ורבי יהודה												◊	יט.
אגב מרריה דילמא מקרי ואתי ונגע.	[רבי יהודה]											!	יט. <
כשהוא מנחם.												■	יט. <
כשהוא עובר בשורה לנחם את אחרים, סגן ומשוח שעבר בימינו, וראש בית אב ואבלים וכל העם משמאלו. וכשהוא עומד בשורה ומתנחם מאחרים - סגן מימינו, וראש בית אב וכל העם משמאלו.	תנו רבנן:											◊	יט.
אבל משוח שעבר - לא אתי גביה.												◊	יט.
מאי טעמא												^	יט.
חלשא דעתיה, סבר: קא חדי בי.												!	יט. <
שמע מינה מהא מתניתא תלת	רב פפא:											■	יט.
שמע מינה: היינו סגן היינו ממונה												◊	יט.
ושמע מינה: אבלים עומדין וכל העם עוברין												◊	יט.
ושמע מינה: אבלים לשמאל המנחמין הן עומדין.												◊	יט.
בראשונה היו אבלים עומדין, וכל העם עוברין והיו שתי משפחות בירושלים מתגרות זו בזו זאת אומרת: אני עוברת תחלה, וזאת אומרת: אני עוברת תחלה. התקינו שיהא העם עומדין ואבלים עוברין.	תנו רבנן:											◊	יט.
החזיר רבי יוסי את הדבר ליושנו בציפורי, שיהיו אבלים עומדין וכל העם עוברין.	רמי בר אבא:											◊	יט.
התקין רבי יוסי בציפורי שלא תהא אשה מהלכת בשוק ובנה אחריה, משום מעשה שהיה.	ואמר רמי בר אבא:											◊	יט.
התקין רבי יוסי בציפורי שיהיו נשים מספרות בבית הכסא, משום ייחוד.	ואמר רמי בר אבא:											◊	יט.
שאיילת את רבי יאשיה רבה בבית עלמין דהוצל	רב מנשיא בר עות:											^	יט.
ואמר לוי: אין שורה פחותה מעשרה בני אדם, ואין אבלים מן המנין, בין שאבלים עומדין וכל העם עוברין, בין שאבלים עוברין וכל העם עומדין.	[רבי יאשיה רבה]											!	יט. <
כשהוא מתנחם כו'.												■	יט. <
כי מנחם הוא אחריני היכי אמר להו?	איבעיא להו:											^	יט.

disputants-חולקים ♦ **statement-מימרא** ■
 ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-**central point for summary and review**
 < מובאה של פיסקה קודמת-**insertion of an earlier segment**
story-מעשה O **question-שאלה** ^ **challenge-קושיא** †
answer-תירוץ ! **proof-ראיה** ■
key-מקרא:

סנהדרין-כהן גדול		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
והוא אומר תתנחמו.	תא שמע:											!	יט.	
היכי דמי?												^	יט.	
אילימא כי מנחמי אחריני לדידיה אמר להו איהו תתנחמו												!	יט.	
נחשא קא רמי להו?												‡	יט.	
אלא: כי מנחם לאחריני אמר להו תתנחמו - שמע מינה.												!	◇	יט.
מלך לא דן כו'.												■	<	יט.
לא שנו אלא מלכי ישראל, אבל מלכי בית דוד - דן ודנין אותן, דכתיב (ירמיהו כ"א) בית דוד כה אמר ה' דינו לבקר משפט. ואי לא דיינינן ליה - אינהו היכי דייני? והכתיב (צפניה ב') התקוששו וקושו קשט עצמך ואחר כך קשט אחרים.	רב יוסף:											■	◇	יט.
אלא מלכי ישראל מאי טעמא לא?	ואמר ריש לקיש:											■	■	יט.
משום מעשה שהיה.												‡	◇	יט.
דעבדיה דינאי מלכא קטל נפשא												!	◇	יט.
אמר להו שמעון בן שטח לחכמים: תנו עיניכם בו, ונדוננו.												!	◇	יט.
שלחו ליה: עבדך קטל נפשא.												!	◇	יט.
שדריה להו.												!	◇	יט.
שלחו ליה: תא את נמי להכא, (שמות כ"א) והועד בבעליו, אמרה תורה: יבא בעל השור ויעמוד על שורו.												!	◇	יט.
אתא ויתיב.												!	◇	יט.
אמר ליה שמעון בן שטח: ינאי המלך עמוד על רגליך ויעידו בך. ולא לפנינו אתה עומד, אלא לפני מי שאמר והיה העולם אתה עומד, שנאמר (דברים י"ט) ועמדו שני האנשים אשר להם הריב וגו'.												!	◇	יט.
אמר לו: לא כשתאמר אתה, אלא כמה שיאמרו חבריך.												!	◇	יט.
נפנה לימינו - כבשו פניהם בקרקע, נפנה לשמאלו - וכבשו פניהם בקרקע.												!	◇	יט.
אמר להו שמעון בן שטח: בעלי מחשבות אתם, יבא בעל מחשבות ויפרע מכם.												!	◇	יט.
מיד בא גבריאל וחבטן בקרקע, ומתו.												!	◇	יט.
באותה שעה אמרו: מלך לא דן ולא דנין אותו לא מעיד ולא מעידין אותו.												!	◇	יט.
לא חולץ ולא חולצין וכו'.												■	<	יט.
איני?												‡	יט.	
אפילו למאן דאמר נשיא שמחל על כבודו כבודו מחול - מלך שמחל על כבודו אין כבודו מחול, שנאמר (דברים י"ז) שום תשים עליך מלך - שתהא אימתו עליך.	והאמר רב אשי:											‡	◇	יט.
מצוה שאני.												!	◇	יט.
ואין נושאין כו'.												■	<	יט.
נשים הראויות לו מבית המלך. ומאי נינהו - מירב ומיכל.	תניא, אמרו לו לרבי יהודה:											■	◇	יט.
היאך נשא דוד שתי אחיות בחייהן?	שאלו תלמידיו את רבי יוסי:											‡	◇	יט.

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- הנקודה מרכזית לסיכום והזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסיקה קודמת- story- מעשה- O</p>	<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראייה- ■</p>
מקרא- key:	

סנהדרין-כהן גדול		Talmud Navigator														
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ				
מיכל אחר מיתת מירב נשאה.	אמר להן: [רבי יוסי]											!	◇	יט:		
קידושי טעות היו לו במירב, שנאמר (שמואל ב' ג') תנה את אשתי את מיכל אשר ארסתי לי במאה ערלות פלשתים.	רבי יהושע בן קרחה:												!	◇	יט:	
מאי תלמודא?												^		יט:		
מיכל אשתי, ולא מירב אשתי.	רב פפא:												!	◇	יט:	
מאי קידושי טעות?													^	◇	יט:	
דכתיב: (שמואל א' י"ז) והיה האיש אשר יכנו יעשרנו המלך עשר גדול וגו'.													!	◇	יט:	
אזל קטליה.												○	!	◇	יט:	
אמר לו: מלוה אית לך גבאי, והמקדש במלוה - אינה מקודשת.													○	!	◇	יט:
אזל יהבה לעדריאל, דכתיב, (שמואל א' י"ח) ויהי בעת תת את מירב בת שאול לדוד וגו'.												○	■	!	◇	יט:
אמר ליה: אי בעית דאתן לך מיכל - זיל אייתי לי מאה ערלות פלשתים.													○	!	◇	יט:
אזל אייתי ליה.													○	!	◇	יט:
אמר ליה: מלוה ופרוטה אית לך גבאי.													○	!	◇	יט:
שאלו סבר: מלוה ופרוטה - דעתיה אמלוה													■	!	◇	יט:
ודוד סבר: מלוה ופרוטה - דעתיה אפרוטה.													■	!	◇	יט:
ואיבעית אימא: דכולי עלמא מלוה ופרוטה דעתיה אפרוטה													■	!	◇	יט:
שאלו סבר: לא חזו ולא מידי													■	!	◇	יט:
ודוד סבר: חזו לכלבי ושונרי.													■	!	◇	יט:
רבי יוסי, האי, תנה את אשתי את מיכל, מאי דריש ביה?													?		יט:	
רבי יוסי לטעמיה													!		יט:	
רבי יוסי היה דורש מקראות מעורבין, כתיב (שמואל ב' כ"א) ויקח המלך את שני בני רצפה בת איה אשר ילדה לשאול את אדמני ואת מפיבשת ואת חמשת בני מיכל אשר ילדה לעדריאל המחלתי וגו'. וכי לעדריאל נתנה? והלא לפלטי בין ליש נתנה דכתיב (שמואל א' כ"ה) ושאלו נתן את מיכל בתו אשת דוד לפלטי בן ליש וגו' אלא: מקיש קידושי מירב לעדריאל לקידושי מיכל לפלטי, מה קידושי מיכל לפלטי בעבירה - אף קידושי מירב לעדריאל בעבירה.	דתניא: [רבי יוסי]												■	!	◇	יט:
ורבי יהושע בן קרחה נמי, הכתיב את חמשת בני מיכל בת שאול.													?		יט:	
וכי מיכל ילדה? והלא מירב ילדה מירב ילדה ומיכל גידלה, לפיכך נקראו על שמה. ללמדך שכל המגדל יתום בתוך ביתו - מעלה עליו הכתוב כאילו ילדו.	אמר לך רבי יהושע:												!	◇	יט:	
מהכא (רות ד') ותקראנה לו השכנות שם לאמר יולד בן לנעמי. וכי נעמי ילדה? והלא רות ילדה, אלא: רות ילדה ונעמי גידלה, לפיכך נקרא על שמה.	רבי חנינא:												■	◇	יט:	
מהכא (דברי הימים א' ד') ואשתו היהודית ילדה את ירד אביגדור וגו', ואלה בני בתיה בת פרעה אשר לקח מרד. מרד זה כלב, ולמה נקרא שמו מרד - שמרד בעצת מרגלים. וכי בתיה ילדה? והלא יוכבד ילדה, אלא: יוכבד ילדה ובתיה גידלה, לפיכך נקרא על שמה.	רבי יוחנן:												■	◇	יט:	
מהכא (תהלים ע"ז) גאלת בזרוע עמך בני יעקב ויוסף סלה. וכי יוסף ילד? והלא יעקב ילד. אלא, יעקב ילד ויוסף כילכל, לפיכך נקראו על שמו.	רבי אלעזר:												■	◇	יט:	
כל המלמד בן חבירו תורה - מעלה עליו הכתוב כאילו ילדו, שנאמר (במדבר ג') ואלה תולדות אהרן ומשה, וכתיב ואלה שמות בני אהרן, לומר לך: אהרן ילד ומשה לימד, לפיכך נקראו על שמו.	רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יונתן:												■	◇	יט:	

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ♣ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
מקרא-key:	

סנהדרין-כהן גדול		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
(ישעיהו כ"ט) לכן כה אמר ה' אל בית יעקב אשר פדה את אברהם, וכי היכן מצינו ביעקב שפדאו לאברהם? אמר רב יהודה: שפדאו מצער גידול בנים. והיינו דכתיב (ישעיהו כ"ט) לא עתה יבוש יעקב וגו' לא עתה יבוש יעקב - מאביו, ולא עתה פניו יחורו. - מאבי אביו.	[רב יהודה]											◇	יט:	
כתיב פלטי וכתיב פלטיאל אמר רבי יוחנן: פלטי שמו, ולמה נקרא שמו פלטיאל - שפלטו אל מן העבירה, מה עשה? נעץ חרב בינו לבינה, אמר: כל העוסק בדבר זה ידקר בחרב זה.	[רבי יוחנן]											◇	יט:	
והכתיב (שמואל ב' ג') וילך אתה אישה										♣			יט:	
שנעשה לה כאישה.												◇	יט:	
והכתיב (שמואל ב' ג') הלך ובכה												♣	יט:	
על המצוה דאזיל מיניה												!	יט:	
עד בחרים												■	יט:	
שנעשו שניהם כבחורים שלא טעמו טעם ביאה.												■	יט:	
תוקפו של יוסף - ענוותנותו של בועז, תוקפו של בועז - ענוותנותו של פלטי בן ליש.	רבי יוחנן:											■	◇	יט:
תוקפו של יוסף ענוותנותו של בועז - דכתיב (רות ג') ויהי בחצי לילה ויחרד האישי וילפת.												■	◇	יט:
מאי וילפת?												^	◇	יט:
שנעשה בשרו כראשי לפתות.	רב:											!	◇	יט:
תוקפו של בועז ענוותנותו של פלטי בן ליש - כדאמרן.												■	◇	כ:
מאי דכתיב (משלי ל"א) רבות בנות עשו חיל ואת עלית על כלנה, רבות בנות עשו חיל - זה יוסף ובוועז, ואת עלית על כלנה - זה פלטי בן ליש.	רבי יוחנן:											■	◇	כ:
מאי דכתיב (משלי ל"א) שקר החן והבל היפי, שקר החן - זה יוסף, והבל היפי - זה בועז, יראת ה' היא תתהלל - זה פלטי בן ליש.	רבי שמואל בר נחמן אמר רבי יונתן:											■	◇	כ:
דבר אחר: שקר החן - זה דורו של משה, והבל היפי - זה דורו של יהושע, יראת ה' היא תתהלל - זה דורו של חזקיה.												■	◇	כ:
דבר אחר: שקר החן - זה דורו של משה ויהושע, והבל היפי - זה דורו של חזקיה, יראת ה' היא תתהלל - זה דורו של רבי יהודה ברבי אילעאי.												■	◇	כ:
אמרו עליו על רבי יהודה ברבי אילעאי שהיו ששה תלמידים מתכסין בטלית אחת ועוסקין בתורה.												■	◇	כ:
מת לו מת - אינו יוצא מפתח פלטרין שלו.	[רבנן]											■	◇	כ:
אם רוצה לצאת אחר המיטה - יוצא, שכן מצינו בדוד שיצא אחר מיטתו של אבנר, שנאמר (שמואל ב' ג') והמלך דוד הלך אחר המטה	רבי יהודה:											■	◇	כ:
לא היה הדבר אלא לפייס את העם	אמרו לו:											■	◇	כ:
וכשמברין אותו כל העם מסובין על הארץ, והוא מיסב על הדרגש.												■	◇	כ:
מקום שנהגו נשים לצאת אחר המיטה - יוצאות, לפני המיטה - יוצאות.	תנו רבנן: [רבנן]											■	◇	כ:
לעולם נשים לפני המיטה יוצאות, שכן מצינו בדוד שיצא אחר מיטתו של אבנר, שנאמר (שמואל ב' ג') והמלך דוד הלך אחר המטה.	רבי יהודה:											■	◇	כ:
לא היה הדבר אלא לפייס את העם, ונתפייסו. שהיה דוד יוצא מבין האנשים ונכנס לבין הנשים, ויצא מבין הנשים ונכנס לבין האנשים, שנאמר (שמואל ב' ג') וידעו כל העם וכל ישראל כי לא היתה מהמלך להמית את אבנר.	אמרו לו: [רבנן]											■	◇	כ:
מאי דכתיב (שמואל ב' ג') ויבא כל העם להברות את דוד, כתיב להכרות וקרינן להברות, בתחלה - להכרות, ולבסוף - להברות.	דרש רבא:											■	◇	כ:
מפני מה נענש אבנר - מפני שהיה לו למחות בשאול ולא מיחה.	רב יהודה אמר רב:											■	◇	כ:
מיחה, ולא נענה.	רבי יצחק:											■	◇	כ:

<p>disputants-חולקים ♦ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment מעשה-story O</p>	<p>■ מימרא-statement ♪ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

		Talmud Navigator											
סנהדרין-כהן גדול	מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ושניהו מקרא אחד דרשו: (שמואל ב' ג') ויקנן המלך אל אבנר ויאמר הכמות נבל ימות אבנר ידיך לא אסרות ורגליך לא לנחשתים הגשו.												■	כ.
מאן דאמר לא מיחה - הכי קאמר: ידיך לא אסרות ורגליך לא לנחשתים הגשו, מאי טעמא לא מחית? (שמואל ב' ג') כנפול לפני בני עולה נפלת.		[רב]										■ ■	כ.
ומאן דאמר מיחה ולא נענה, איתמהווי מתמה: הכמות נבל ימות? ידיך לא אסרות, ורגליך לא לנחשתים. מכדי מחווי מחית - מאי טעמא כנפול לפני בני עולה נפלת?		[רבי יצחק]										■ ■	כ.
למאן דאמר מיחה - מאי טעמא איענשו?										?			◇
ששהא מלכות בית דוד שתי שנים ומחצה.		רב נחמן בר יצחק:								!			◇
וכשמברין אותו כו'.													■
מאי דרגשו?													^
ערסא דגדא.		עולא:										!	◇
מי איכא מידי דעד האידנא לא אותביניה והשתא מותביני ליה?		רבנן לעולא:										?	כ.
מאי קושיא? דילמא מידי דהוה אאכילה ושתיה, דעד האידנא - לא אכילניה ולא אשקיניה, השתא - קא מוכליני ליה וקא משקיני ליה.		מתקיף לה רבא:										?	כ.
אלא אי קשיא - הא קשיא: דרגש אינו צריך לכפותו, אלא זוקפו. ואי סלקא דעתך ערסא דגדא - אמאי אינו צריך לכפותו?												?	כ.
הכופה את מטתו - לא משתו בלבד הוא כופה, אלא כל מטות שיש לו בתוך ביתו הוא כופה.		והתניא:										■ ?	כ.
מאי קושיא? דילמא מידי דהוה אמטה מיוחדת לכלים.												?	כ.
אם היתה מיוחדת לכלים - אינו צריך לכפותה.		דקתני:										■ ?	כ.
אלא, אי קשיא הא קשיא:												?	כ.
דרגש - מתיר קרביטין והוא נופל מאיליו		רבן שמעון בן גמליאל:										■ ?	◇
ואי סלקא דעתך ערסא דגדא קרביטין מי אית ליה?												?	כ.
מאי דרגש - ערסא דצלא.												!	◇
דרגש סירוגו מתוכו, מטה - סירוגה מעל גבה.		רבי ירמיה אמר רבי יוחנן:										■	◇
כלי עץ מאימתי מקבלין טומאה? המטה והעריסה - משישופם בעור הדג.		מיתבי:										■ ?	◇
ואי מטה מסורגת (היא) מעל גבה - למה לי שיפת עור הדג?												?	כ.
אלא: הא והא מתוכו, מטה - אעולי ואפוקי בבזיוני, דרגש - אעולי ואפוקי באבקתא.												■	◇
הלכה כרבן שמעון בן גמליאל.		רבי יעקב אמר רבי יהושע בן לוי:										■	◇
מטה שנקליטיה יוצאין - זוקפה, ודיו.		רבי יעקב בר אמי:										■	◇
ומוציא למלחמת הרשות על פי בית דין של שבעים ואחד													■
ופורץ לעשות לו דרך, ואין ממחה בידו.													■
דרך המלך אין לו שיעור.													■

disputants- חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ♣ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof
מקרא-key:	

סנהדרין-כהן גדול		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
וכל העם בוזזין ונותנין לו, והוא נוטל חלק בראש.												■
אין מוציאין למלחמת הרשות אלא על פי בית דין של שבעים ואחד	תנינא חדא זימנא:											♣
אידי דתנא כל מילי דמלך, תנא נמי מוציאין למלחמת הרשות.												◇
כל האמור בפרשת מלך - מלך מותר בו.	רב יהודה אמר שמואל:											♣
לא נאמרה פרשה זו אלא לאיים עליהם, שנאמר (דברים י"ז) שום תשים עליך מלך - שתהא אימתו עליך.	רב:											♣
כתנאי:												■
כל האמור בפרשת מלך - מלך מותר בו	רבי יוסי:											◇
לא נאמרה פרשה זו אלא כדי לאיים עליהם, שנאמר שום תשים עליך מלך - שתהא אימתו עליך.	רבי יהודה:											◇
שלש מצות נצטוו ישראל בכניסתן לארץ: להעמיד להם מלך, ולהכרית זרעו של עמלק, ולבנות להם בית הבחירה.	וכן היה רבי יהודה אומר:											◇
לא נאמרה פרשה זו אלא כנגד תרעומתן, שנאמר (דברים י"ז) ואמרת אשימה עלי מלך וגו'.	רבי נהוראי:											◇
זקנים שבודור - כהוגן שאלו, שנאמר (שמואל א' ח') תנה לנו מלך לשפטנו, אבל עמי הארץ שבהן קלקלו, שנאמר (שמואל א' ח') והיינו גם אנחנו ככל הגוים ושפטנו מלכנו ויצא לפנינו.	תניא, רבי אליעזר:											◇
שלש מצות נצטוו ישראל בכניסתן לארץ: להעמיד להם מלך, ולהכרית זרעו של עמלק, ולבנות להם בית הבחירה, - ואינו יודע איזה מהן תחילה, כשהוא אומר (שמות י"ז) כי יד על כס יה מלחמה לה' בעמלק, הוא אומר: להעמיד להם מלך תחילה, ואין כסא אלא מלך, שנאמר (דברי הימים א' כ"ט) וישב שלמה על כסא ה' למלך. ועדיין אינו יודע אם לבנות להם בית הבחירה תחלה, או להכרית זרעו של עמלק תחלה, כשהוא אומר (דברים י"ב) והניח לכם מכל אויביכם וגו' והיה המקום אשר יבחר ה' וגו' - הוא אומר: להכרית זרעו של עמלק תחלה.	תניא, רבי יוסי:											◇
וכן בדוד הוא אומר: (שמואל ב' ז') ויהי כי ישב המלך דוד בביתו וה' הניח לו מסביב, וכתוב (שמואל ב' ז') ויאמר המלך אל נתן הנביא ראה נא אנכי יושב בבית ארזים וגו'.												■
בתחילה מלך שלמה על העליונים שנאמר (מלכים א' ה') וישב שלמה על כסא ה', ולבסוף מלך על התחתונים, שנאמר (דברי הימים א' כ"ט) כי הוא רדה בכל עבר הנהר מתפסח ועד עזה.	ריש לקיש:											◇
תפסח בסוף העולם ועזה בסוף העולם	חד: [רב/שמואל]											◇
תפסח ועזה בהדי הדדי הווי יתבו וכשם שמלך על תפסח ועל עזה - כך מלך על כל העולם כולו	וחד: [רב/שמואל]											◇
ולבסוף לא מלך אלא על ישראל, שנאמר (קהלת א') אני קהלת הייתי מלך על ישראל וגו', ולבסוף לא מלך אלא על ירושלים, שנאמר (קהלת א') דברי קהלת בן דוד מלך בירושלים, ולבסוף לא מלך אלא על מטתו, שנאמר (שיר השירים ב') הנה מטתו שלשלמה וגו', ולבסוף לא מלך אלא על מקלו, שנאמר (קהלת א') זה היה חלקי מכל עמלי.												◇
מקלו	חד: [רב/שמואל]											◇
גונדו.	וחד: [רב/שמואל]											◇
הדר או לא הדר?												^
הדר	חד: [רב/שמואל]											◇
לא הדר	וחד: [רב/שמואל]											◇
מאן דאמר לא הדר - מלך והדיוט, ומאן דאמר הדר - מלך והדיוט ומלך.												■
פורץ לעשות לו דרך.												■
אוצרות מלכים - למלך. ושאר ביזה שבוזזין - מחצה למלך ומחצה לעם	תנו רבנן:											◇

disputants- חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment story- מעשה O	מימרא- statement ♣ קושיא- challenge ^ שאלה- question ! תירוץ- answer ראיה- proof
מקרא- key:	

סנהדרין-כהן גדול		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
בשלמא אוצרות מלכים למלך - אורחא דמלתא, אלא שאר ביזה שבזוין מחצה למלך ומחצה לעם מנלן? - דכתיב וימשחו לה' לנגיד ולצדוק לכהן - מקיש נגיד לצדוק, מה צדוק - מחצה לו ומחצה לאחיו, אף נגיד - מחצה לו ומחצה לאחיו.	אביי לרב דימי, ואמרי לה לרב אחא:										♣	◇
וצדוק גופיה מנלן?											♣	
(ויקרא כ"ד) והיתה לאהרן ולבניו - מחצה לאהרן ומחצה לבניו.	דתניא, רבי:										♣	◇
(דברים י"ז) לא ירבה לו נשים - אלא שמנה עשרה.											♣	מג
מרבה הוא לו, ובלבד שלא יהו מסירות את לבו.	רבי יהודה:										♣	♣
אפילו אחת ומסירה את לבו - הרי זה לא ישאנה, אם כן למה נאמר לא ירבה לו נשים - דאפילו כאביגיל.	רבי שמעון:										♣	♣
למימרא דרבי יהודה דריש טעמא דקרא, ורבי שמעון לא דריש טעמא דקרא? והא איפכא שמעינן להו אלמנה, בין שהיא עניה בין שהיא עשירה - אין ממשכנין אותה, שנאמר (דברים כ"ד) לא תחבל בגד אלמנה, דברי רבי יהודה.	דתניא: [רבי יהודה]										♣	◇
עשירה - ממשכנין אותה, ענייה - אין ממשכנין אותה, ואתה חייב להחזיר לה, ואתה משיאה שם רע בשכנותיה.	רבי שמעון:										♣	◇
מאי קאמר?	ואמרינן:										♣	^
הכי קאמר: מתוך שאתה ממשכנה אתה חייב להחזיר לה, ואתה משיאה שם רע בשכנותיה.											♣	◇
אלמא: רבי יהודה לא דריש טעמא דקרא, ורבי שמעון דריש טעמא דקרא											♣	◇
בעלמא רבי יהודה לא דריש טעמא דקרא, ושאני הכא דמפרש טעמא דקרא: מה טעם לא ירבה לו נשים - משום (דברים י"ז) דלא יסור לבבו.											♣	◇
מכדי בעלמא דרשינן טעמא דקרא, אם כן לכתוב קרא לא ירבה לו נשים ולישתוק, ואנא אמין: מה טעם לא ירבה - משום דלא יסור. לא יסור למה לי - אפילו אחת ומסירה את לבו הרי זו לא ישאנה. אלא מה אני מקיים לא ירבה - דאפילו כאביגיל.	ורבי שמעון אמר לך:										♣	◇
הני שמונה עשרה מנלן?											♣	^
דכתיב (שמואל ב' ג') וילדו לדוד בנים בחברון ויהי בכורו אמנון לאחינעם היזרעאלית ומשנהו כלאב לאביגיל אשת נבל הכרמלי והשלישי אבשלום בן מעכה והרביעי אדניה בן חגית והחמישי שפטיה בן אביטל והששי יתרעם לעגלה אשת דוד אלה ילדו לדוד בחברון. וקאמר ליה נביא: (שמואל ב' י"ב) אם מעט ואסיפה לך כהנה וכהנה. שית, וכהנה - שית. דהוּוּ להוּ תמני סרי.											♣	◇
אימר כהנה - תרתי סרי וכהנה עשרין וארבע	מתקיף לה רבינא:										♣	◇
לא ירבה לו נשים - יותר מעשרים וארבע.	תניא נמי הכי:										♣	♣
למאן דדריש וי"ו - ארבעים ושמונה הון											♣	◇
לא ירבה לו נשים יותר מארבעים ושמונה.	תניא נמי הכי:										♣	♣
ותנא דידן מאי טעמיה?											♣	
מקיש כהנה בתרא לכהנה קמא מה כהנה קמא - שית, אף כהנה בתרא - שית.	רב כהנא:										♣	◇
והא הואי מיכל											♣	
עגלה זו מיכל, ולמה נקרא שמה עגלה - שהביבה עליו כעגלה, וכן הוא אומר (שופטים י"ד) לולי חרשתם בעגלתי וגו'.	רב:										♣	◇
ומי הוּוּ למיכל בני? והכתיב (שמואל ב' ו') ולמיכל בת שאול לא היה לה ולד עד יום מותה											♣	
עד יום מותה - לא היה לה, ביום מותה - היה לה.	רב חסדא:										♣	◇
מכדי, בנים היכא קא השיב להו - בחברון, ואילו מעשה דמיכל - בירושלים הוּוּ, דכתיב (שמואל ב' ה') ומיכל בת שאול נשקפה בעד החלון ותרא את המלך דוד מפוז ומכרכר לפני ה' ותבן											♣	

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-■</p>
מקרא-key:	

סנהדרין-כהן גדול		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
שקלתה מיכל למיטרפסה.	ואמר רב יהודה ואיתימא רב יוסף:											■	א.כא.
אלא אימא: עד אותו מעשה - היה לה, מכאן ואילך - לא היה לה												◇	א.כא.
והכתיב: ויקח דוד עוד פלגשים ונשים בירושלים												◇	א.כא.
למלווי שמונה עשר.												!	א.כא.
מאי נשים ומאי פלגשים?												^	א.כא.
נשים, בכתובה ובקידושין, פלגשים - בלא כתובה ובלא קידושין.	רב יהודה אמר רב:											!	א.כא.
ארבע מאות ילדים היו לו לדוד, וכולן בני יפת תואר היו, ומגדלי בלוריות היו, וכולן יושבין בקרונות של זהב, ומהלכין בראשי גייסות היו, והם היו בעלי אגרופין של בית דוד.	רב יהודה אמר רב:											■	א.כא.
תמר בת יפת תואר היתה, שנאמר (שמואל ב' י"ג) ועתה דבר-נא אל המלך כי לא ימנעני ממך. ואי סלקא דעתך בישואין הואי - אחתיה מי הוה שריא ליה? אלא שמע מינה בת יפת תואר היתה.	ואמר רב יהודה אמר רב:											■	א.כא.
ולאמנון רע ושמו יונדב בן שמעה אחי דוד ויהונדב איש חכם וגו'.												■	א.כא.
איש חכם לרשעה.	רב יהודה אמר רב:											■	א.כא.
(שמואל ב' י"ג) ויאמר מדוע אתה ככה דל בן המלך ויאמר לו יונדב שכב על משכבך והתחל וגו' עד ועשתה לעיני את הבריה.												■	א.כא.
(שמואל ב' י"ג) ותקח המשרת ותצק לפניו. אמר רב יהודה אמר רב: שעשתה לו מיני טיגון.	[רב יהודה אמר רב]											■	א.כא.
(שמואל ב' י"ג) וישנאה אמנון שנאה גדולה מאד, מאי טעמא? - אמר רבי יצחק: נימא נקשרה לו, ועשאתו כרות שפכה.	[רבי יצחק]											■	א.כא.
וכי נקשרה לו, איהי מאי עבדה?												◇	א.כא.
אלא אימא: קשרה לו נימא, ועשאתו כרות שפכה.												■	א.כא.
איני?												◇	א.כא.
מאי דכתיב (יחזקאל י"ז) ויצא לך שם בגוים ביפיך - שאין להן לבנות ישראל לא שער בית השחי ולא בית הערוה?	והא דרש רבא:											◇	א.כא.
שאני תמר, דבת יפת תואר הואי.												!	א.כא.
(שמואל ב' י"ג) ותקח תמר אפר על ראשה וכתנת הפסים אשר עליה קרעה. תנא משמיה דרבי יהושע בן קרחה גדר גדול גדרה תמר באותה שעה. אמרו: לבנות מלכים כך - לבנות הדיוטות על אחת כמה וכמה, אם לצנועות כך - לפרוצות על אחת כמה וכמה.	[תנא משמיה דרבי יהושע בן קרחה]											■	א.כא.
באותה שעה גזרו על הייחוד, ועל הפנויה.	רב יהודה אמר רב:											■	א.כא.
יחוד? דאורייתא הוא												◇	א.כא.
רמז לייחוד מן התורה מניין - שנאמר (דברים י"ג) כי יסיתך אחיך בן אמך, וכי בן אם מסית בן אב אינו מסית? אלא לומר לך: בן - מתייחד עם אמו, ואין אחר מתייחד עם כל עריות שבתורה.	דאמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יהוצדק:											◇	א.כא.
אלא אימא: גזרו על ייחוד דפנויה.												■	א.כא.
(מלכים א' א') ואדניה בן חגית מתנשא לאמר אני אמלך, אמר רב יהודה אמר רב: מלמד שביקש להולמו, ולא הולמת.	[רב יהודה אמר רב]											■	א.כא.
(מלכים א' א') ויעש לו רכב ופרשים וחמשים איש רצים לפניו, מאי רבותא? - אמר רב יהודה אמר רב: כולן נטולי טחול, וחקוקי כפות רגלים היו.	[רב יהודה אמר רב]											■	א.כא.
לא ירבה לו סוסים אלא כדי מרכבתו.												■	א.כא.
וכסף וזהב לא ירבה לו מאד - אלא כדי ליתן אספניא.												■	א.כא.
וכותב לו ספר תורה לשמו, יוצא למלחמה - מוציאה עמה, נכנס - הוא מכניסה עמו, יושב בדין - היא עמו, מיסב - היא כנגדו, שנאמר (דברים י"ז) והיתה עמו וקרא בו כל ימי חייו.												■	א.כא.

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-■</p>
מקרא-key:	

סנהדרין-כהן גדול		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
(דברים י"ז) לא ירבה לו סוסים יכול אפילו כדי מרכבתו ופרשיו - תלמוד לומר לו - לו אינו מרבה אבל מרבה הוא כדי רכבו ופרשיו. הא מה אני מקיים סוסים - סוסים הבטלנין. מניין שאפילו סוס אחד והוא בטל שהוא בלא ירבה - תלמוד לומר (דברים י"ז) למען הרבות סוס.	תנו רבנן:											כא:
וכי מאחר דאפילו סוס אחד והוא בטל, קאי בלא ירבה, סוסים למה לי?										ז		כא:
לעבור בלא תעשה על כל סוס וסוס.										!		כא:
טעמא דכתב רחמנא לו הא לאו הכי הוה אמינא אפילו כדי רכבו ופרשיו נמי לא?										ז		כא:
לא צריכא, לאפושי.										!		כא:
(דברים י"ז) וכסף וזהב לא ירבה לו אלא כדי ליתן אספניא.												כא:
(דברים י"ז) וכסף וזהב לא ירבה לו יכול אפילו כדי ליתן אספניא - תלמוד לומר לו - לו אינו מרבה, אבל מרבה הוא כדי ליתן אספניא.	תנו רבנן:											כא:
טעמא דכתב רחמנא לו, הא לאו הכי הוה אמינא אפילו כדי ליתן אספניא נמי לא?										ז		כא:
לא צריכא, להרווחה.										!		כא:
השתא דאמרת לו לדרשה, (דברים י"ז) לא ירבה לו נשים מאי דרשת ביה?										ז		כא:
למעוטי הדיוטות.										!		כא:
כתיב (מלכים א' ד) ויהי לשלמה ארבעים אלף ארות סוסים מרכבתו וכתבי (דברי הימים ב' ט') ויהי לשלמה ארבעת אלפים אריות סוסים. הא כיצד?	רב יהודה רמי:									ז		כא:
אם ארבעים אלף איצטבלאות היו - כל אחד ואחד היו בו ארבעת אלפים ארות סוסים, ואם ארבעת אלפים איצטבלאות היו - כל אחד ואחד היו בו ארבעים אלף ארות סוסים.	[רב יהודה]									!		כא:
כתיב (דברי הימים ב' ט') אין כסף נחשב בימי שלמה למאומה וכתבי (מלכים א' י"א) ויתן שלמה את הכסף בירושלים כאבנים	רב יצחק רמי:									ז		כא:
לא קשיא, כאן - קודם שנשא שלמה את בת פרעה, כאן - לאחר שנשא שלמה את בת פרעה.	[רב יצחק]									!		כא:
בשעה שנשא שלמה את בת פרעה ירד גבריאול ונעץ קנה בים, והעלה שירטון, ועליו נבנה כרך גדול שברומי.	רבי יצחק:											כא:
מפני מה לא נתגלו טעמי תורה - שהרי שתי מקראות נתגלו טעמן נכשל בהן גדול העולם. כתיב (דברים י"ז) לא ירבה לו נשים, אמר שלמה: אני ארבה ולא אסור, וכתבי (מלכים א' י"א) ויהי לעת זקנת שלמה נשיו הטו את לבבו. וכתבי (דברים י"ז) לא ירבה לו סוסים, ואמר שלמה: אני ארבה ולא אשיב וכתבי (מלכים א' י"א) ותצא מרכבה ממצרים בשש וגו'.	ואמר רבי יצחק:											כא:
וכותב ספר תורה לשמו.												כא:
ובלבד שלא יתנאה בשל אבותיו.	תנא:											כא:
אף על פי שהניחו לו אבותיו לאדם ספר תורה - מצוה לכתוב משלו, שנאמר (דברים ל"א) ועתה כתבו לכם את השירה	רבה:											כא:
וכותב לו ספר תורה לשמו, שלא יתנאה בשל אחרים.	איתיביה אביי:									ז		כא:
מלך - אין, הדיוט - לא										ז		כא:
לא צריכא, לשתי תורות.										!		כא:
(דברים י"ז) וכתב לו את משנה וגו' - כותב לשמו שתי תורות, אחת שהיא יוצאה ונכנסת עמו, ואחת שמונחת לו בבית גנזיו. אותה שיוצאה ונכנסת עמו אינו נכנס בה לא לבית המרחץ ולא לבית הכסא, שנאמר (דברים י"ז) והיתה עמו וקרא בו - מקום הראוי לקראת בו.	וכדתניא:									!		כא:
בתחלה ניתנה תורה לישראל בכתב עברי ולשון הקודש, חזרה וניתנה להם בימי עזרא בכתב אשורית ולשון ארמי. ביררו להן לישראל כתב אשורית ולשון הקודש, והניחו להדיוטות כתב עברית ולשון ארמי.	מר זוטרא ואיתימא מר עוקבא:									ז		כא:
מאן הדיוטות?										^		כא:
כותאי.	רב חסדא:									!		כא:

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה- מקרא-key:</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
---	---

סנהדרין-כהן גדול		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מאי כתב עברית?												כא:
כתב ליבונאה.	רב חסדא:											כא:
ראוי היה עזרא שתניתן תורה על ידו לישראל, אילמלא קדמו משה. במשה הוא אומר (שמות י"ט) ומשה עלה אל האלהים, בעזרא הוא אומר (עזרא ז') הוא עזרא עלה מבבל, מה עלייה האמור כאן תורה - אף עלייה האמור להלן תורה.	תניא, רבי יוסי:											כא:
במשה הוא אומר (דברים ד') ואתי צוה ה' בעת ההיא ללמד אתכם חקים ומשפטים, בעזרא הוא אומר (עזרא ז') כי עזרא הכין לבבו לדרש את תורת ה' (אלהיו) ולעשת וללמד בישראל חק ומשפט.												כא:
ואף על פי שלא ניתנה תורה על ידו - נשתנה על ידו הכתב, שנאמר (עזרא ד') וכתב הנשתון כתוב ארמית ומתרגם ארמית וכתוב (דניאל ה') לא כהלין כתבא למקרא ופשרא להודעה למלאכ, וכתוב (דברים י"ז) וכתב את משנה התורה הזאת - כתב הראוי להשתנות.	[רבי יוסי]											כא:
למה נקרא אשורית												כב.
שעלה עמהם מאשור.												כב.
בתחלה בכתב זה ניתנה תורה לישראל, כיון שחטאו - נהפך להן לרועץ, כיון שחזרו בהן - החזירו להם, שנאמר (זכריה ט') שובו לבצרון אסירי התקוה גם היום מגיד משנה אשיב לך.	תניא, רבי:											כב.
למה נקרא שמה אשורית												כב.
שמאשרת בכתב.												כב.
כתב זה לא נשתנה כל עיקר, שנאמר (שמות כ"ז) ווי העמודים מה עמודים לא נשתנו - אף וויים לא נשתנו. ואומר (אסתר ח') ואל היהודים ככתבם וכלשונם, מה לשונם לא נשתנה - אף כתבם לא נשתנה. אלא מה אני מקיים את משנה התורה הזאת - לשתי תורות, אחת שיוצאה ונכנסת עמו ואחת שמונחת לו בבית גנזיו. אותה שיוצאה ונכנסת עמו - עושה אותה כמין קמיע, ותולה בזרועו, שנאמר (תהלים ט"ז) שויתי ה' לנגדי תמיד.	רבי שמעון בן אלעזר אומר משום רבי אליעזר בן פרטא שאמר משום רבי אלעזר המודעי:											כב.
ואידך, האי שויתי מאי דריש ביה?												כב.
ההוא מיבעי ליה כדרב חנה בר ביזנא.	[אידך]											כב.
המתפלל צריך שיראה עצמו כאילו שכנה כנגדו, שנאמר שויתי ה' לנגדי תמיד.	דאמר רב חנה בר ביזנא אמר רבי שמעון חסידא:											כב.
לרבי שמעון, דאמר כתב זה לא נשתנה מאי, לא כהלין כתבא למקרא?												כב.
בגימטריא איכתיב להון: יטת יטת אידך פוגחמט.	רב:											כב.
מאי פריש להו - (דניאל ה') מנא מנא תקל ופרסין												כב.
מנא - מנא אלהא מלכותך והשלמה. תקל - תקלתא במאונאי והשתכחת חסיר. פרס - פריסת מלכותך ויהיבת למדי ופרס.												כב.
ממתוס ננקפי אאלרן	שמואל:											כב.
אנם אנם לקת ניסרפו.	רבי יוחנן:											כב.
נמא נמא קתל פורסין.	רב אשי:											כב.
אין רוכבין על סוסו, ואין יושבין על כסאו, ואין משתמשיין בשרביטו, ואין רואין אותו כשהוא מסתפר, ולא כשהוא ערום, ולא כשהוא בבית המרחץ, שנאמר (דברים י"ז) שום תשים עליך מלך - שתהא אימתו עליך.												כב.
אבישג מותרת לשלמה ואסורה לאדניה. מותרת לשלמה - דמלך היה, ומלך משתמש בשרביטו של מלך. ואסורה לאדניה - דהדיוש הוא.	רב יעקב אמר רבי יוחנן:											כב.
אבישג מאי היא?												כב.
דכתיב (מלכים א') והמלך דוד זקן בא בימים וגו' ויאמרו לו עבדיו יבקשו וגו'												כב.
וכתיב (מלכים א') ויבקשו נערה יפה וגו'												כב.

<p>disputants- חולקים- ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

סנהדרין-כהן גדול		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
וכתיב (מלכים א' א') והנערה יפה עד מאד ותהי למלך סכנת ותשרתהו												כב.
אמרה: ניסבן												כב.
אמר לה: אסירת לי.												כב.
אמרה ליה: חסריה לגבנא, נפשיה לשלמא נקיט.												כב.
אמר להו: קראו לי לבת שבע.												כב.
וכתיב (מלכים א' א') ותבא בת שבע אל המלך החדרה.												כב.
באותה שעה קינחה בת שבע בשלש עשרה מפות.	רב יהודה אמר רב:											כב.
בא וראה כמה קשין גירושין, שהרי דוד המלך התירו לו לייחד, ולא התירו לו לגרש.	רב שמן בר אבא:											כב.
כל המגרש את אשתו ראשונה - אפילו מזבח מוריד עליו דמעות, שנאמר (מלאכי ב'), וזאת שנית תעשו כסות דמעה את מזבח ה' ככי ואנקה מאין עוד פנות אל המנחה ולקחת רצון מידכם וכתיב (מלאכי ב') ואמרתם על מה על כה' העיד בניך ובין אשת נעוריך אשר אתה בגדתה בה והיא חברתך ואשת ברייתך.	רבי אליעזר:											כב.
אין אשתו של אדם מתה אלא אם כן מבקשין ממנו ומון ואין לו, שנאמר (משלי כ"ב) ואם אין לך לשלם למה יקח משכבך מתחתיד.	רבי יוחנן ואיתימא רבי אלעזר:											כב.
כל אדם שמתה אשתו ראשונה, כאילו חרב בית המקדש בימיו, שנאמר (יחזקאל כ"ד) בן אדם הנני לקח ממך את מחמד עיניך במגפה לא תספד ולא תבכה ולא תבוא דמעתיך וכתיב (יחזקאל כ"ד) ואדבר אל העם בבקר ותמת אשתי בערב וכתיב (יחזקאל כ"ד) הנני מחלל את מקדשי גאון עזכם מחמד עיניכם.	ואמר רבי יוחנן:											כב.
כל אדם שמתה אשתו בימיו - עולם חשך בעדו, שנאמר (איוב י"ח) אור חשך באהלו ונרו עליו ידעך.	רבי אלכסנדר:											כב.
פסיעותיו מתקצרות, שנאמר (איוב י"ח) יצרו צעדי אונו.	רבי יוסי בר חנינא:											כב.
עצתו נופלת, שנאמר (איוב י"ח) ותשליכהו עצתו.	רבי אבהו:											כב.
קשה לזווגם כקריעת ים סוף, שנאמר (תהלים ס"ח) אלהים מושב יחידים ביתה מוציא אסירים בכושרות	רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן:											כב.
איני?												כב.
ארבעים יום קודם יצירת הולד בת קול יוצאת ואומרת: בת פלוני לפלוני	והאמר רב יהודה אמר רב:											כב.
לא קשיא הא - בזווג ראשון, הא - בזווג שני.												כב.
לכל יש תמורה, חוץ מאשת נעורים, שנאמר (ישעיהו נ"ד) ואשת נעורים כי תמאס.	רבי שמואל בר נחמן:											כב.
אין אדם מוצא קורת רוח אלא מאשתו ראשונה, שנאמר (משלי ה') יהי מקורך ברוך ושמח מאשת נעוריך יצחק בריה:	מתני לה רב יהודה לרב יצחק בריה:											כב.
אמר לו: כגון מאן?	[רב יצחק]											כב:
אמר לו: כגון אמך.	[רב יהודה]											כב:
איני?												כב:
(קהלת ז') ומוצא אני מר ממות את האשה אשר היא מצודים וחורמים	והא מקרי ליה רב יהודה לרב יצחק בריה:											כב:
ואמר לו: כגון מאן?	[רב יצחק]											כב:
ואמר לו: כגון אמך	[רב יהודה]											כב:
מיתקף תקיפא, עיבורי מעברא במלה.												כב:
אשה גולם היא, ואינה כורתת ברית אלא למי שעשאה כלי, שנאמר (ישעיהו נ"ד) כי בוועליך עושיך ה' צבאות שמו.	רב שמואל בר אוניא משמיה דרב:											כב:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
מקרא-key:	

סנהדרין-כהן גדול		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
אין איש מת אלא לאשתו, ואין אשה מתה אלא לבעלה.	תנא:											◊	כב:
אין איש מת אלא לאשתו - שנאמר (רות א') וימת אלימלך איש נעמי													כב:
ואין אשה מתה אלא לבעלה - שנאמר (בראשית מ"ח) ואני בבאי מפדן מתה עלי רחל.													כב:
אין רואין אותו כו'.													כב: <
מלך מסתפר בכל יום, כהן גדול מערב שבת לערב שבת, כהן הדיוט אחד לשלשים יום.	תנו רבנן:												כב:
מלך מסתפר בכל יום, שנאמר (ישעיהו ל"ג) מלך ביפיו תחזינה עיניך.													כב:
כהן גדול מערב שבת, אמר רב שמואל בר נחמן אמר רבי יוחנן: הואיל ומשמרות מתחדשות.													כב:
כהן הדיוט אחד לשלשים יום - דכתיב (יחזקאל מ"ד) וראשם לא יגלחו ופרע לא ישלחו כסום יכסמו את ראשיהם ויליף פרע פרע מנזיר, כתיב הכא, פרע לא ישלחו, וכתוב התם (במדבר ו') גדל פרע שער ראשו, מה להלן שלשים - אף כאן שלשים													כב:
סתם נזירות שלשים יום.	ותנן נמי:												כב:
והתם מנא לן?													כב:
דאמר קרא, קדש יהיה - בגימטריא תלתין הו'. אימא לא לירבו כלל?	רב מתנה: רב פפא לאביי:												כב:
אי כתיב לא ישלחו פרע - כדקאמרת, השתא דכתיב ופרע - פרע ליהוי, שלוחי לא לישלחו.	אמר ליה: [אביי]												כב:
אי הכי, האידנא נמי													כב:
דומיא דדיין. מה יין - בזמן ביאה הוא דאסור, שלא בזמן ביאה - שרי, אף פרועי ראש - בזמן ביאה - אסור שלא בזמן ביאה - שרי.													כב:
ויין שלא בזמן ביאה שרי?													כב:
אומר אני: כהנים אסורין לשתות יין לעולם, אבל מה אעשה שתקנתן קלקלתן.	רבי:												כב:
כמאן שתי כהני חמרא האידנא - כרבי.	ואמר אביי:												כב:
מכלל דרבנן אסרי:													כב:
התם היינו טעמא: מהרה יבנה בית המקדש, ובעינן כהן הראוי לעבודה - וליכא.													כב:
הכא נמי, בעינא כהן הראוי לעבודה, וליכא													כב:
הכא - אפשר דמספר ועייל.													כב:
התם נמי, אפשר דניים פורתא ועייל													כב:
דרך מיל ושינה כל שהוא מפיגין את היין	דאמר רב אחא:												כב:
לא שנו אלא ששתה כדי רביעית, אבל יותר מכדי רביעית - כל שכן דדרך טורדתו ושינה משכרתו.	ולאו איתמר עלה: אמר רב נחמן אמר רבה בר אבוב:												כב:
שתויי יין דמחלי עבודה - גזרו בהו רבנן, פרועי ראש דלא מחלי עבודה - לא גזרו בהו רבנן.	רב אשי:												כב:
ואלו שבמיתה: פרועי ראש, ושתויי יין.	מיתיבי:												כב:
בשלמא שתויי יין - דכתיב (ויקרא י') יין ושכר אל תשת אתה ובניך ולא תמתו. אלא פרועי ראש מנא לן?													כב:

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement † קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
מקרא-key:	

סנהדרין-כהן גדול		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
דאיתקש שתויי יין לפרועי ראש, כתיב וראשם לא יגלחו ופרע לא ישלחו וכתב בתריה ויין לא ישתו וגו' מה שתויי יין במיתה - אף פרועי ראש - במיתה.											!	◇	כב:
ומינה, מה שתויי יין דמחלי עבודה - אף פרועי ראש דמחלי עבודה											‡	◇	כב:
קשיא.											■	◇	כב:
האי, עד דלא אתא יחזקאל מאן אמרה?	רבינא לרב אשי:										‡	◇	כב:
ולישעמיך, הא דאמר רב חסדא:											!		כב:
דבר זה מתורת משה רבינו לא למדנו, עד שבא יחזקאל ולימדנו (יחזקאל מ"ד) כל בן נכר ערל לב וערל בשר לא יבוא אל מקדשי לשרתני	[רב חסדא]										!	◇	כב:
עד דלא בא יחזקאל מאן אמרה?											‡	!	כב:
אלא: גמרא גמירי לה, ואתא יחזקאל ואסמכה אקרא.											!	!	כב:
הכא נמי: גמרא גמירי לה. ואתא יחזקאל ואסמכה אקרא.											!		כב:
מאי כסום יכסמו את ראשיהם?											^	◇	כב:
כמין תספורת לוליינית.	תנא:										!	◇	כב:
מאי תספורת לוליינית?											^		כב:
תספורתא יחידאה.	רב יהודה אמר שמואל:										!	◇	כב:
היכי דמי?											^		כב:
ראשו של זה בצד עיקרו של זה.	רב אשי:										!	◇	כב:
איזהו תספורת של כהן גדול?	שאלו את רבי:										^		כב:
צאו וראו מתספורת של בן אלעשה.	אמר להן: [רבי]										!	◇	כב:
לא על חנם פיזר בן אלעשה את מעותיו, אלא כדי להראות בו תספורת של כהן גדול.	תניא, רבי:										■		כב:
הדרן עלך כהן גדול												◇	

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

סנהדרין-דיני ממונות בשלשה		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
דיני ממונות בשלשה.												■
זה בורר לו אחד, וזה בורר לו אחד, ושניהן בוררין להן עוד אחד, דברי רבי מאיר.	[רבי מאיר]											◆ ■
שני דיינין בוררין להן עוד אחד.	חכמים:											◆ ■
זה פוסל דיינו של זה וזה פוסל דיינו של זה, דברי רבי מאיר.	[רבי מאיר]											◆ ■
אימתי - בזמן שמביא עליהן ראייה שהן קרובין או פסולין, אבל אם היו כשרין או מומחין מפי בית דין - אינו יכול לפוסלן.	חכמים:											◆ ■
זה פוסל עדיו של זה, וזה פוסל עדיו של זה, דברי רבי מאיר	[רבי מאיר]											◆ ■
אימתי - בזמן שמביא עליהן ראייה שהן קרובין או פסולין, אבל אם היו כשרין - אינו יכול לפוסלן.	חכמים:											◆ ■
מאי זה בורר לו אחד וזה בורר לו אחד? בתלתא סגי?												⚡
הכי קאמר: כשזה בורר לו בית דין אחד, וזה בורר לו בית דין אחד - שניהן בוררין להן עוד אחד.												◊ !
ואפילו לזה מצי מעכב?												⚡
לא שנו אלא מלוא, אבל לזה - כופין אותו ודן בעירן	והאמר רבי אלעזר:											⚡ ■
בערכאות שבסוריא שנו.	כדאמר רבי יוחנן:											⚡ !
הכא נמי: בערכאות שבסוריא שנו. אבל מומחין - לא.												! ⚡
אפילו תימא מומחין, כגון בי דינא דרב הונא ודרב חסדא, דקאמר ליה: מי קא מטרחנא לך?	רב פפא:											! ⚡
שני דיינין בוררין להן עוד אחד	תנן וחכמים:											⚡ !
ואי סלקא דעתך כדקאמרינן - בית דין, בית דין בתר דפסלי להו אולו ובררו להו בי דינא אחרני?												⚡
ועוד: מאי זה בורר לו אחד וזה בורר לו אחד?												⚡
אלא הכי קאמר: כשזה בורר לו דין אחד וזה בורר לו דין אחד - שניהן בוררין להן עוד אחד.												! ⚡
מאי שנא דעבדי הכי?												⚡
מתוך שזה בורר לו דין אחד וזה בורר לו דין אחד, ושניהן בוררין להן עוד אחד - יצא הדין לאמיתו.	אמרי במערבא משמיה דרבי זירא:											! ⚡
וחכמים אומרים כו'.												■
נימא בדרב יהודה אמר רב קמיפלגי.												⚡
אין העדים חותמין על השטר אלא אם כן יודעין מי חותם עמהן.	דאמר רב יהודה אמר רב:											⚡ !
לית ליה דרב יהודה אמר רב	רבי מאיר:											⚡ ■
אית להו דרב יהודה אמר רב	רבנן:											⚡ ■
לא, דכולי עלמא אית להו דרב יהודה אמר רב, ודעת הדיינין - כולי עלמא לא פליגי דבעינן, כי פליגי - דעת בעלי דינין:												! ⚡
דעת בעלי דינין נמי בעינן	רבי מאיר סבר:											◆ ■ !
דעת הדיינין - בעינן, דעת בעלי דינין - לא בעינן.	ורבנן סברי:											◆ ■ !
אין העדים חותמין על השטר כו'	גופא, אמר רב יהודה אמר רב:											■ ⚡

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-!</p>
מקרא-key:	

סנהדרין-דיני ממונות בשלשה		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
כך היו נקיי הדעת שבירושלים עושין: לא היו חותמין על השטר אלא אם כן יודעין מי חותם עמהן. ולא היו יושבין בדין אלא אם כן יודעין מי יושב עמהן, ולא היו נכנסין בסעודה אלא אם כן יודעין מי מסב עמהן.	תניא נמי הכי:											◇
זה פוסל דיינו כו'.												◇
כל כמיניה דפסיל דייני?												◇
בערכאות שבסוריא שנו, אבל מומחים - לא.	רבי יוחנן:											◇
אימתי - בזמן שמביא ראיה שהן קרובין או פסולין, אבל אם היו כשרין או מומחין מפי בית דין - אינו יכול לפוסלן	הא מדקתני סיפא, וחכמים אומרים:											◇
מכלל דרבי מאיר מומחין נמי קאמר												◇
הכי קאמר: אבל אם היו כשרין - נעשו כמומחין מפי בית דין, ואינו יכול לפוסלן.												◇
לא כל הימנו שפוסל דיין שמומחה לרבים	תא שמע, אמרו לו לרבי מאיר:											◇
אימא: לא כל הימנו שפוסל דיין שהמוחהו רבים עליהם.												◇
לעולם פוסל והולך, עד שיקבל עליו בית דין שמומחה לרבים, דברי רבי מאיר.	תניא נמי הכי:											◇
והא עדים כמומחין דמי												◇
זה פוסל עדיו של זה וזה פוסל עדיו של זה	ואמר רבי מאיר:											◇
פה קדוש יאמר דבר זה? תני - עדו.	הא איתמר עלה: אמר ריש לקיש:											◇
עדו למאי?												◇
אילימא לממון												◇
רחמנא פסליה												◇
אי לשבועה												◇
הימוני מהימן כבי תרי												◇
לעולם לממון, לא צריכא דקבליה עליה כבי תרי.												◇
מאי קא משמע לן - דמצי הדר ביה												◇
אמר לו נאמן עלי אבא נאמן עלי אביך נאמנין עלי שלשה רועי בקר, רבי מאיר אומר: יכול לחזור בו	תנינא: [רבי מאיר]											◇
אינו יכול לחזור בו.	חכמים:											◇
כגון דקבליה עליה בחד.	ואמר רב דימי בריה דרב נחמן בריה דרב יוסף:											◇
צריכא, דאי תנא אבא ואביך - בהא קאמרי רבנן דלא מצי הדר ביה - משום דאבא ואביך חזו לעלמא, אבל חד כבי תרי, דלעלמא לא חזי - אימא מודו ליה לרבי מאיר. ואי אשמעינן בהא - בהא קאמר רבי מאיר אבל בההיא - אימא מודו להו לרבנן, צריכא.												◇
הא מדקתני רישא דיינו וסיפא עדיו, אלמא דוקא קתני												◇
בבא הוא ואחר לפוסלן.	רבי אלעזר:											◇
כל כמיניה? נוגע בעדותו הוא												◇
כגון שקרא עליו ערער.	רב אחא בריה דרב איקא:											◇

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
מקרא-key:	

סנהדרין-דיני ממונות בשלשה		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
ערער דמאי?		⚡											כג
אילמא ערער דגולנותא		!											כג
כל כמיניה? נוגע בעדותו הוא		⚡											כג
אלא: ערער דפגם משפחה.		!								◇			כג
הני אמשפחה קמסהדי, ואיהו ממילא קפסיל.	רבי מאיר סבר:	! ⚡											כג
סוף סוף נוגע בעדותו הוא.	רבנן סברי:	! ⚡											כג
מחלוקת בשתי כיתי עדים	כי אתא רב דימי אמר רבי יוחנן:									!		◇	כג
צריך לברר	דרבי מאיר סבר:	⚡ !										◇	כג
אינו צריך לברר.	ורבנן סברי:	⚡ !										◇	כג
אבל בכת אחת - דברי הכל אין יכול לפוסלן.	[דברי הכל]									!			כג
אין שם אלא כת אחת, מהו?	אמרו לפניו רבי אמי ורב אסי:	⚡										◇	כג
אין שם אלא כת אחת? והאמרת: אבל בכת אחת - דברי הכל אין יכול לפוסלן		⚡											כג
אלא: נמצאת כת שניה קרובין או פסולין, מהו?		⚡										◇	כג
כבר העידו עדים הראשונים.	אמר להן: [רב דימי]	!										◇	כג
כבר העידו עדים הראשונים.	איכא דאמרי, אמר רב אשי:	!											כג
נימא בפלוגתא דרבי ורבן שמעון בן גמליאל קמיפלגי		⚡											כג
הבא לידון בשטר ובחזקה - נידון בשטר, דברי רבי.	דתניא: [רבי]	⚡ !										◇	כג
נידון בחזקה	רבן שמעון בן גמליאל:	⚡ !										◇	כג
בחזקה ולא בשטר?	והוינן בה:	⚡	⚡										כג
אלא אימא: אף בחזקה.	[רשב"ג]	⚡										◇	כג
דבצריך לברר פליגי.	וקיימא לן:	⚡											כג
לא, אליבא דרבן שמעון בן גמליאל - כולי עלמא לא פליגי, כי פליגי - אליבא דרבי.		!											כג
דרבי מאיר כרבי	[רבי מאיר]	⚡ !										◇	כג
ורבנן אמרי לן: עד כאן לא קאמר רבי התם - אלא בחזקה דמכח שטרא קאתי. אבל הכא דהני עדים לאו מכח עדים אחריני קאתו - אפילו רבי מודה דאין צריך לברר.	[רבנן]	⚡ !										◇	כג
רישא בעדים פסולין ודיינין כשרין. מיגו דפסלי עדים - פסלי נמי דייני. סיפא בדיינין פסולין ועדים כשרין, דמיגו דפסלי דיינין - פסלי נמי עדים.	כי אתא רבין אמר רבי יוחנן:									!		◇	כג
בשלמא מיגו דפסלי עדים פסלי נמי דייני - איכא בי דינא אחרינא. אלא מיגו דפסלי דייני - פסלי נמי עדים? והא עדים תו ליכא	מתקיף לה רבא:	⚡											כד.
לא צריכא, דאיכא כת אחרת.										!		◇	כד.
הא ליכא כת אחרת מאי - הכי נמי - דלא מצי פסלי? היינו דרב דימי										⚡			כד.
איכא בינייהו מיגו.										!			כד.

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-■</p>
מקרא-key:	

סנהדרין-דיני ממונות בשלשה		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אמרינן מיגו	דמר סבר: [רבין]	◊	■	!	◊							
לא אמרינן מיגו.	ומר סבר: [רב דימי]	◊	■	!	◊							
פה קדוש יאמר דבר זה? תני - עדו.	גופא אמר ריש לקיש:	◊	■									
איני?				?								
הרואה את ריש לקיש בבית המדרש כאילו עוקר הרים וטוחנן זה בזה	והאמר עולא:	◊	■	?								
והלא כל הרואה רבי מאיר בבית המדרש כאילו עוקר הרי הרים וטוחנן זה בזה	רבינא:	◊	!									
בא וראה כמה מחבבין זה את זה.	הכי קאמר: [עולא]	◊	■	!								
אסור להטמין את - הצונן.	כי הא דיתיב רבי, וקאמר:	◊	■	!								
אבא התיר להטמין את הצונן.	אמר לפניו רבי ישמעאל ברבי יוסי:	◊	■	?	!							
כבר הורה זקן.	אמר להם: [רבי]	◊	■	!								
בא וראה כמה מחבבין זה את זה דאילו רבי יוסי קיים - היה כפוף ויושב לפני רבי, דהא רבי ישמעאל ברבי יוסי ממלא מקום אבותיו הוה - והיה כפוף ויושב לפני רבי, וקאמר כבר הורה זקן.	רב פפא:	◊	■									
מאי דכתיב (זכריה י"א) ואקח לי שני מקלות לאחד קראתי נועם ולאחד קראתי חובלים, נועם - אלו תלמידי חכמים שבארץ ישראל, שמנעימין זה לזה בהלכה. חובלים - אלו תלמידי חכמים שבבבל, שמחבבלים זה לזה בהלכה.	רבי אושעיא:	◊	■									
(זכריה ד') ויאמר אלה שני בני היצהר העמדים וגו' ושנים זיתים עליה. יצהר אמר רבי יצחק: אלו תלמידי חכמים שבארץ ישראל, שמשמנין זה לזה בהלכה כשמן זית, ושנים זיתים עליה - אלו תלמידי חכמים שבבבל שמרורין זה לזה בהלכה כזית.	[רבי יצחק]	◊	■									
(זכריה ה') ואשא עיני וארא והנה שתיים נשים יוצאות ורוח בכנפיהם וזהנה כנפיה החסידה ותשאנה האיפה בין השמים ובין הארץ ואמר אל המלאך הדבר בי אנה המה מולכות את האיפה ויאמר אלי לבנות לה בית בארץ שנער. אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחאי: זו חנופה וגסות הרוח שירדו לברב	[רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחאי]	◊	■									
וגסות הרוח לבבל נחית?				?								
עשרה קבין גסות ירדו לעולם, תשעה נטלה עולם - ואחת כל העולם כולן	והאמר מר:	◊	■	?								
אין, לבבל נחית, ואישתרבוני דאישתרבב לעולם.		◊	!									
דיקא נמי, דכתיב לבנות לה בית בארץ שנער - שמע מינה.		◊	■									
סימן לגסות הרוח עניות	והאמר מר:	◊	■	?								
ועניות לבבל נחית				?								
מאי עניות - עניות תורה. דכתיב:		◊	!									
(שיר השירים ח') אחות לנו קטנה ושדים אין לה אמר רבי יוחנן: זו עולם שזכתה ללמוד ולא זכתה ללמד.	[רבי יוחנן]	◊	■	!								
מאי בבל? אמר רבי יוחנן: בלולה במקרא, בלולה במשנה, בלולה בתלמוד.	[רבי יוחנן]	◊	■									
(איכה ג') במחשכים הושיבני כמתי עולם אמר רבי ירמיה: זה תלמודה של בבל.	[רבי ירמיה]	◊	■									
אמר לו: נאמן עלי אבא, נאמן עלי אביך נאמנים עלי שלשה רועי בקר, רבי מאיר אומר: יכול לחזור בו	[רבי מאיר]	◊	■	!								
אינו יכול לחזור בו.	חכמים:	◊	■	!								
היה חייב לחבירו שבועה, ואמר לו: דור לי בחיי ראשך רבי מאיר אומר: יכול לחזור בו	[רבי מאיר]	◊	■	!								

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

סנהדרין-דיני ממונות בשלשה		Talmud Navigator													
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ			
אין יכול לחזור בו.	חכמים:										◆	■	כד.		
כגון דקבליה עליה בחד.	רב דימי בריה דרב נחמן בריה דרב יוסף:										◆	◇	כד.		
מחלוקת במחול לך, אבל באתן לך - דברי הכל יכול לחזור בו.	רב יהודה אמר שמואל:										◆	■	◇	כד.	
באתן לך מחלוקת.	רבי יוחנן:										◆	■	◇	כד.	
באתן לך מחלוקת, אבל במחול לך - דברי הכל אין יכול לחזור בו, או דילמא: בין בוז ובין בוז מחלוקת?	איבעיא להו:										^	◇	כד.		
מחלוקת באתן לך, אבל במחול לך - דברי הכל אין יכול לחזור בו.	תא שמע, דאמר רבא:										⚡	◇	כד.		
אי אמרת בשלמא באתן לך מחלוקת, אבל במחול לך דברי הכל אין יכול לחזור בו - רבא דאמר כרבי יוחנן. אלא אי אמרת בין בוז ובין בוז מחלוקת, רבא דאמר כמאן?											⚡		כד.		
רבא טעמא דנפשיה קאמר											!	◇	כד.		
היה חייב לחבירו שבועה ואמר לו: דור לי בחיי ראשך רבי מאיר אומר: יכול לחזור בו	איתיביה רב אחא בר תחילפא לרבא: [רבי מאיר]										◆	■	⚡	◇	כד.
אין יכול לחזור בו	חכמים:										◆	■	⚡	◇	כד.
מאי לאו באותן הנשבעין ולא משלמין, דהוה ליה כמחול לך?											⚡		כד:		
לא, באותן הנשבעין ונטלין, דהוה ליה כאתן לך.											!	◇	כד:		
והא תנא ליה רישא											⚡		כד:		
תנא תולה בדעת אחרים, ותנא תולה בדעת עצמו.											!	◇	כד:		
וצריכא. דאי תנא תולה בדעת אחרים - בהא קאמר רבי מאיר דמצי הדר ביה - משום דלא גמר ומקני, דאמר: מי יימר דמוכי ליה? אבל תולה בדעת עצמו - אימא מודי להו לרבנן. ואי אשמעינן בהא - בהא קאמרי רבנן, אבל בההיא - אימא מודו ליה רבנן לרבי מאיר, צריכא.											■		כד:		
מחלוקת לפני גמר דין, אבל לאחר גמר דין - דברי הכל אין יכול לחזור בו.	ריש לקיש:										◆	■	◇	כד:	
לאחר גמר דין מחלוקת.	רבי יוחנן:										◆	■	◇	כד:	
לאחר גמר דין מחלוקת - אבל לפני גמר דין דברי הכל יכול לחזור בו, או דילמא: בין בוז ובין בוז מחלוקת?	איבעיא להו:										^	◇	כד:		
קיבל עליו קרוב או פסול, לפני גמר דין - יכול לחזור בו, לאחר גמר דין - אין יכול לחזור בו.	תא שמע, דאמר רבא:										■	!	◇	כד:	
אי אמרת בשלמא לאחר גמר דין מחלוקת, אבל לפני גמר דין דברי הכל יכול לחזור בו - רבא דאמר כרבי יוחנן, ואליבא דרבנן. אלא אי אמרת בין בוז ובין בוז מחלוקת - רבא דאמר כמאן?											!		כד:		
אלא לאו שמע מינה: לאחר גמר דין מחלוקת, שמע מינה.											!		כד:		
ילמדנו רבינו, לפני גמר דין מחלוקת או לאחר גמר דין מחלוקת, והלכה כדברי מי?	שלח ליה רב נחמן בר רב יצחק לרב נחמן בר יעקב:										^	◇	כד:		
לאחר גמר דין מחלוקת והלכה כדברי חכמים.	שלח ליה: [רב נחמן בר יעקב]										!	◇	כד:		
הכי שלח ליה: באתן לך מחלוקת או במחול לך מחלוקת, והלכה כדברי מי?	רב אשי:										^	◇	כד:		
שלח ליה: באתן לך מחלוקת, והלכה כדברי חכמים.	שלח ליה: [רב נחמן בר יעקב]										!	◇	כד:		
בסורא מתני הכי.											■		כד:		
ילמדנו רבינו, לפני גמר דין וקנו מידו מאי?	בפומבדיתא מתני הכי: אמר רבי חנינא בר שלמיה: שלחו ליה מבי רב לשמואל:										^	◇	כד:		

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment story-מעשה O	statement-מימרא ⚡ קושיא- challenge ^ שאלה- question ! תירוץ- answer ■ ראיה- proof
מקרא-key:	

סנהדרין-דיני ממונות בשלשה		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
אין לאחר קניין כלום.	שלח להו: [שמואל]											⊠	כד:
ואלו הן הפסולין - המשחק בקוביא והמלוה בריבית, ומפריחי יונים, וסוחרי שביעית.													מ כד:
בתחילה היו קורין אותן אוספי שביעית, משרבו האנסין חזרו לקרותן סוחרי שביעית.	רבי שמעון:												כד:
אימתי - בזמן שאין להן אומנות אלא הוא, אבל יש להן אומנות שלא הוא - כשרין.	רבי יהודה:												כד:
משחק בקוביא מאי קא עביד?												⚡	כד:
משום דהוה אסמכתא, ואסמכתא לא קניא.	רמי בר חמא:											⊠ !	כד:
כל כי האי גוונא - לאו אסמכתא היא. אלא: לפי שאין עסוקין ביישובו של עולם.	רב ששת:											⊠ !	כד:
מאי בינייהו?												⚡	כד:
איכא בינייהו דגמר אומנותא אחריתי.												!	כד:
אימתי - בזמן שאין להן אומנות אלא הוא, אבל יש להן אומנות שלא הוא - כשרים.	דתנן אמר רבי יהודה:											⊠ !	כד:
אלמא טעמא דמתניתין - משום יישובו של עולם הוא												⚡	כד:
קשיא לרמי בר חמא												⚡	כד:
וכי תימא פליגי רבנן עליה דרבי יהודה												!	כד:
כל מקום שאמר רבי יהודה אימתי ובמה - אינו אלא לפרש דברי חכמים.	והא אמר רבי יהושע בן לוי:											⊠ !	כד:
אימתי - לפרש, ובמה - לחלוק.	רבי יוחנן:											⊠ !	כה:
ודכולי עלמא, אימתי לפרש הוא												⚡	כה:
גברא אנברא קא רמית?												!	כה:
פליגי	מר סבר: [רבי יוחנן]											⊠ !	כה:
לא פליגי.	ומר סבר: [רבי יהושע בן לוי]											⊠ !	כה:
ולא פליגי?												⚡	כה:
בין שיש לו אומנות שלא הוא, בין שאין לו אומנות אלא הוא - הרי זה פסול	והתניא:											⊠ !	כה:
ההיא רבי יהודה משום רבי טרפון היא.												!	כה:
לעולם אין אחד מהן נזיר, לפי שלא נתנה נזירות אלא להפלאה.	דתניא, רבי יהודה אומר משום רבי טרפון:											⊠ !	כה:
מלוה ברבית.												⊠	כה:
לוה ברבית - פסול לעדות.	רבא:											⊠	כה:
מלוה ברבית	והאנן תנן:											⚡	כה:
מלוה הבאה ברבית.												!	כה:
בר ביניתיס אסקידו ביה תרי סהדי, חד אמר: קמי דידי אוזיף בריביתא, וחד אמר: לדידי אוזפי בריביתא. פסליה רבא לבר ביניתיס.	[רבא]											⊠ O	כה:
לוה ברבית פסול לעדות	והא רבא הוא דאמר:											⚡	כה:

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- < מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה O	מימרא-statement † קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
central point for summary and review insertion of an earlier segment	
מקרא-key:	

סנהדרין-דיני ממונות בשלשה		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
והוה ליה רשע, והתורה אמרה אל תשת רשע עד												‡	כה.
רבא לטעמיה												!	כה.
אדם קרוב אצל עצמו, ואין אדם משים עצמו רשע.	דאמר רבא:											! ■	כה.
ההוא טבחה דאישתכח דנפקא טריפתא מתותי ידיה, פסליה רב נחמן ועבריה.	[רב נחמן]											○	כה.
אזל רבי מזיה וטופריה.												○	כה.
סבר רב נחמן לאכשוריה.	[רב נחמן]											○	כה.
דילמא איערומי קא מערים?	אמר ליה רבא:											‡	כה.
אלא מאי תקנתיה?												^	כה.
כדרב אידי בר אבין.												!	כה.
החשוד על הטריפות - אין לו תקנה עד שילך למקום שאין מכירין אותו, ויחזיר אבידה בדבר חשוב, או שיוציא טריפה מתחת ידו בדבר חשוב משלו.	דאמר רב אידי בר אבין:											! ■	כה.
ומפריחי יונים.												■	כה. <
מאי מפריחי יונים?												^	כה.
אי תקדמיה יונך ליון	הכא תרגומה:											!	כה.
ארא.	רבי חמא בר אושעיא											!	כה.
מאן דאמר אי תקדמיה יונך ליון - מאי טעמא לא אמר ארא?												‡	כה.
ארא - מפני דרכי שלום בעלמא.	אמר לך:											!	כה.
ומאן דאמר ארא, מאי טעמא לא אמר אי תקדמיה יונך ליון?												‡	כה.
היינו משחק בקוביא.	אמר לך:											!	כה.
ואידך												‡	כה.
תנא תולה בדעת עצמו, ותנא תולה בדעת יונו.	[אידך]											!	כה.
וצריכא, דאי תנא תולה בדעת עצמו - התם הוא דלא גמר ומקני, דאמר קים לי בנפשאי דידענא טפי. אבל תולה בדעת יונו - אימא לא. ואי תנא תולה בדעת יונו - דאמר: בנקשא תליא מילתא, ואנא ידענא לנקושי טפי. אבל תולה בדעת עצמו - אימא לא, צריכא.												■	כה.
המשחק בקוביא - אלו הן המשחקים בפיספסים. ולא בפיספסים בלבד אמרו, אלא אפילו קליפי אגוזים וקליפי רימונים. ואימתי חזרתן - משישברו את פיספסיהן ויחזרו בהן חזרה גמורה, דאפילו בהנם לא עבדי. מלוה בריבית - אחד המלוה ואחד הלוה, ואימתי חזרתן - משיקרעו את שטריהן ויחזרו בהן חזרה גמורה, אפילו לנכרי לא מוזפי.	מיתבי:											‡ ■	כה:
ומפריחי יונים - אלו שממרין את היונים. ולא יונים בלבד אמרו, אלא אפילו בהמה חיה ועוף, ואימתי חזרתן - משישברו את פגמיהן, ויחזרו בהן חזרה גמורה, דאפילו במדבר נמי לא עבדי.												‡ ■	כה:
סוחרי שביעית - אלו שנושאין ונותנין בפירות שביעית, ואימתי חזרתן - משתגיע שביעית אחרת ויבדלו.												‡ ■	כה:
לא חזרת דברים בלבד אמרו, אלא חזרת ממון. כיצד? אומר: אני פלוני בר פלוני כינסתי מאתים זוז בפירות שביעית, והרי הן נתונין במתנה לעניים.	ואמר רבי נחמיה:											‡ ■	כה:
קתני מיהת בהמה.												‡ ■	כה:
בשלמא למאן דאמר אי תקדמיה יונך ליון - היינו דמשכחת לה בהמה, אלא למאן דאמר ארא - בהמה בת הכי היא?												‡	כה:

disputants- חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- < מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה O	statement- מימרא ♣ קושיא- challenge-שאלה- question- answer- תירוץ! proof- ראיה-
מקרא-key:	

סנהדרין-דיני ממונות בשלשה		Talmud Navigator													
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ			
אין, בשור הבר, וכמאן דאמר שור הבר מין בהמה הוא												◇	כה:		
שור הבר מין בהמה הוא	דתנן: [ת"ק]										♣	!	כה:		
מין היה.	רבי יוסי:										♣	!	כה:		
הוסיפו עליהן הגזלנין והחמסנין.	תנא:											♣	כה:		
גזלן דאורייתא הוא												♣	כה:		
לא נצרכא אלא למציאת חרש שוטה וקטן. מעיקרא סבור: מציאת חרש שוטה וקטן לא שכיחא, אי נמי - מפני דרכי שלום בעלמא. כיון דחזו דסוף סוף ממונא הוא דקא שקלי - פסלינהו רבנן.												!	◇	כה:	
החמסנין, מעיקרא סבור: דמי קא יהיב, אקראי בעלמא הוא. כיון דחזו דקא חטפי - גזרו בהו רבנן.													♣	כה:	
עוד הוסיפו עליהן הרועים, הגבאין, והמוכסין.	תנא:												♣	◇	כה:
רועים, מעיקרא סבור: אקראי בעלמא הוא, כיון דחזו דקא מכווני ושדו לכתחילה - גזרו בהו רבנן.													♣	כה:	
הגבאין והמוכסין, מעיקרא סבור: מאי דקיץ להו קא שקלי, כיון דחזו דקא שקלי יתירא פסלינהו.													♣	כה:	
רועה שאמרו - אחד רועה בהמה דקה ואחד רועה בהמה גסה.	רבא:												♣	◇	כה:
ומי אמר רבא הכי?													♣	כה:	
רועה בהמה דקה בארץ ישראל - פסולין, בחוצה לארץ - כשרין. רועה בהמה גסה - אפילו בארץ ישראל כשרין	והאמר רבא:												♣	♣	כה:
ההוא במגדלים איתמר.													!	◇	כה:
הכי נמי מסתברא													♣	כה:	
נאמנן עלי שלשה רועי בקר.	מדקתני:												♣	◇	כה:
מאי לאו - לעדות?													♣	כה:	
לא, לדינא.													♣	◇	כה:
דיקא נמי													♣	כה:	
שלשה רועי בקר.	דקתני:												♣	◇	כה:
ואי לעדות - שלשה למה לי?													♣	כה:	
ואלא מאי - לדינא, מאי איריא שלשה רועי בקר? כל בי תלתא דלא גמרי דינא נמי													♣	כה:	
הכי קאמר: אפילו הני דלא שכיחי ביישוב.													!	◇	כה:
סתם רועה - פסול, סתם גבאי - כשר.	רב יהודה:												♣	◇	כה:
אבוה דרבי זירא עבד גביותא תליסר שנין, כי הוה אתי ריש נהרא למתא, כי הוה חזי רבנן אמר להו: (ישעיהו כ"ו) לך עמי בא בחדריך. כי הוה חזי אינשי דמתא אמר: ריש נהרא אתא למתא, והאידינא נכיס אבא לפום ברא וברא לפום אבא.	[אבוה דרבי זירא]												○	◇	כה:
ומיגנזו כולי עלמא													○	כו.	
כי אתי, אמר ליה: ממאן נבעי?													○	כו.	
כי ניחא נפשיה אמר להו שקולו תליסר מעי דציירי לי בסדינאי, והדרו ליה לפלנאי, דשקלתינהו מיניה ולא איצטריכו לי.													○	◇	כו.